

РЕШЕНИЕ

№ 1705

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 22.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **349** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 13, ал. 5 от Закона за социалното подпомагане (ЗСП).

Образувано по повод на жалба с вх. № 1349 от 12.01.2023 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № 2209 – 94Н - 00 – 0028 от 09.01.2023 г. по описана АСП, Дирекция социално подпомагане (ДСП) – Л., подадена от Н. Н. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу заповед № ЗСП/Д – С – ЛЮ/2039 от 19.10.2022 г., издадена от директора на ДСП – Л., с която е отказана целева помощ за отопление с електрическа енергия, потвърдена с решение № 22-РД06-0158 от 24.11.2022 г. на директора на РДСП – С. град.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорения акт като неправилен и незаконосъобразен, тъй като е постановен в нарушение на административно производствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излагат се подробни съображения по съществуващото на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата, предлага да се уважи и прави възражение срещу исканото от ответника юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – директор на ДСП – Л., редовно призоваван, се представлява се от юрк. С., който оспорва жалбата, предлага да се отхвърли като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София - град, въз основа на доказателствата приема за

установено следното:

С входящ № 2039 от 29.09.2029 г. жалбоподателят, Н. Н. В., е подала пред директора на ДСП, район Л., Заявление – декларация, за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия. Оспорващата е посочила в графа „Социална група” на заявлението – декларация, че е пенсионер; „Здравословно състояние“ – С ТЕЛК/НЕЛК, намалена работоспособност от 50% до 69,99%; съжителстваща с Ц. А. В., пенсионер с ТЕЛК/НЕЛК при неработоспособност от 70% до 89,99 % и Н. В.. В Заявлението – декларация е посочено, че brutните доходи на семейството през предходните шест месеца са в общ размер от 5651,91 лв. от пенсии. Обитаваното жилище се състои от 2 стаи, кухня и сервизни помещения и е 45 кв.м. Имотът е собственост на жалбоподателя и нейния съпруг. Те притежават и друга недвижима и движима собственост – жилищен имот от 37 кв. м., [населено място], [жк], [жилищен адрес]; вилен имот – 59, 26 кв. м., находящ [населено място], С., [улица] и лек автомобил с ДК [рег.номер на МПС], Сеат И..

Изготвен е социален доклад, в който в т.3.2 „Друг жилищен и/или вилен имот (при „Отговаря“ се описва)“ е посочено, че жалбоподателят декларира, че притежава втори жилищен имот в [населено място], [жк], [жилищен адрес] в който декларира, че живеят дъщеря ѝ и внукът ѝ. Декларира и вилен имот в [населено място], обл. С., [улица]. По данни на оспорващата – вилата, която се намира там, е пред разруха. Направено е запитване. От получения отговор е видно, че в жилището не е намерен никой, но по данни на съседите не се обитава. Въз основа на тези констатации е направено предложение за отказ на целевата помощ за отопление за отоплителен сезон 2022 – 2023 г., тъй като семейството притежава два жилищни имоти и вилен имот, които могат да бъдат възможен източник на доходи, основание чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП.

На 19.10.2022 г. е издадена обжалваната заповед № ЗСП/Д – С – ЛЮ/2039, в която е посочено, че се отказва отпускането на социална помощ на Н. Н. В. – целева помощ за отопление, като е мотивирана, че семейството притежава два жилищни имоти и вилен имот, които могат да бъдат възможен източник на доходи. Не е изпълнено условието на чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП. Заповедта е връчена лично на нейния адресат на 01.11.2022 г.

На 07.11.2022 г. оспорващата е подала жалба срещу посочената заповед, която е отхвърлена и е потвърдена обжалваната заповед от директора на РДСП – С. с решение № 22 – РД06 – 0158 от 24.11.2022 г.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени документи и допълнително ангажираните от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до съда е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК от активно легитимирана страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество ОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че същият е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 5, ал. 5 от ЗСП. При издаването на заповедта е спазена предвидената в закона писмена форма.

В съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал.1 от АПК съдът следва да се произнесе

по законосъобразността на обжалвания административен акт, като провери дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобраени ли е с целта, която преследва закона, по чл. 146, т.1 - 5 от АПК.

Заповед № ЗСП/Д – С - ЛЮ/2039 от 24.11.2022 г. е издадена от компетентен административен орган, в съответствие с правомощията, предоставени му с чл. 13, ал. 2, вр. ал. 1 ЗСП. Същата е немотивирана и постановена в резултат на неправилно прилагане на материалноправната разпоредба на чл. 10 ал. 1, т. 4 ППЗСП.

Съгласно чл.2, ал.1 от Наредба № РД – 07 – 5 от 16.05.2008 г. на министъра на труда и социалната политика, право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението – декларация е по – нисък или равен на диференцирания доход за отопление и отговарят на условията по чл. 10 и чл. 11 от ППЗСП

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 4 от ППЗСП, месечната помощ, в това число и целева помощ за отопление се отпуска при условие, че лицата и семействата не притежават движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, която може да бъде източник на допълнителни доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството.

Съгласно §1 от ДР на Наредба 3 РД-07-5 от 16.05.2008 г. при прилагане на наредбата се спазва §1 от ДР на ППЗСП. Според §1, т. 7 от ДР на ППЗСП, вещи за обичайно потребление са земеделска земя, дребен земеделски инвентар, битови вещи, занаятчийски инструменти и селскостопански животни, когато доходите от тях служат за задоволяване на ежедневните жизнени потребности на лицата и семействата.

Макар ответникът да приема, че в разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП да не е предвидено изискване от недвижимата и/или движимата собственост реално да се получават доходи, а само да е обективно възможно такива доходи да бъдат получавани. Действително законодателят не е конкретизирал изискване по какъв начин могат да бъдат реализирани тези доходи – чрез отдаване под наем, аренда, чрез ликвидиране на съсобственост чрез делба или чрез прехвърляне им срещу заплащане. На базата на това тълкуване, ответникът е направил извод, че към момента на издаване на заповедта му семейството на Н. В. друга недвижима собственост – жилище в жк. Света Т. и вилен имот [населено място], които могат да бъдат източник на допълнителни доходи и не спадат към вещите на обичайно потребление.

Тези изводи на ответника ще са правилни и законосъобразни, ако същият си бе направил труда подробно да изследва и провери твърденията на жалбоподателя, че в жилището в [населено място], жк. Света Т. живее дъщерята на Н. В., заедно с нейното дете, а не само да се задоволи с едно писмо на ДСП – В., в което е посочено, че жилището е необитаемо. От една страна това означава, че проверката не е извършена лично от служители на ДСП – Л. и от друга, че проверката е извършена изцяло формално. От приетото по делото съдебно Споразумение от 26.08.2021 г., в хода на съдебно производство, което е сключено пред състав на СРС, Трето гражданско отделение, 117 състав, се установява, че имотът в [населено място], [жк], [жилищен адрес] е определен като адрес на местоживеене на дъщерята на жалбоподателя и следователно същият се обитава и не може да бъде източник на доход. Предоставянето на жилището на трето лице е скрепено със силата на присъдено нещо и този въпрос не подлежи на самостоятелна интерпретация извън контекста на влязъл

в сила съдебен акт, каквото е постигнато Споразумение.

На следващо място трябва да се обърне внимание, че изискването на чл. 10, ал.1, т. 4 от ППЗСП заявителят да не притежава движима и недвижима собственост и/или идеални части от нея, с изключение на случаите по т.1, която може да бъде източник на доходи, с изключение на вещите, които служат за обичайно потребление на лицето или семейството, по отношение на вилния имот, не следва да се приема от социалната служба за безспорен факт, а същата е длъжната да провери дали действително този имот може да е източник на допълнителен доход, а именно дали е обитаем, наличие на основни битови условия и комунални услуги, както и дали е годен за целогодишно ползване, каквото е изключението на чл. 10, ал.2 от ППЗСП. Тук е необходимо да се подчертае е, че имотът не следва да е източник на такъв доход, който да постави заявителя в ситуацията на чл. 10, ал.1, т. 6 и 7 от Правилника.

От оспорената заповед и от приложената административна преписка не е видно ответникът да е предприел действия да провери наличието на изключенията по чл. 10, ал.2 от ППЗСП, както и не е изложил мотиви във връзка с липсата на основания за неговото приложение. Липсата на такива действия от страна на административния орган, обосновават немотивираност на издадената от него заповед, което е императивна предпоставка за нейната отмяна.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на закона, довело до съществени процесуални нарушения, поради което жалбата се явява основателна и като такива следва да бъде уважена, а административният акт отменен и на основание чл. 173, ал.2 от АПК преписката върната на административния орган за ново произнасяне при съобразяване с указанията дадени в мотивите на настоящото решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Трето отделение, 8 – ми състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № ЗСП/Д – С – ЛЮ/2039 от 19.10.2022 г., издадена от директора на ДСП – Л., с която е отказана целева помощ за отопление с електрическа енергия, потвърдена с решение № 22-РД06-0158 от 24.11.2022 г. на директора на РДСП – С. град.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Л., за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението, в 1 (едно) месечен срок от нейното получаване.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.13 ал.7 от ЗСП.

СЪДИЯ:

